

18 Δεκεμβρίου, 1990

[ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΚΗΣ ΤΣΙΚΟΥΡΗΣ,

Αιτητής,

v.

ΑΡΧΗΣ ΛΙΜΕΝΩΝ ΚΥΠΡΟΥ,

Καθ' ης η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 297/89).

Αίτηση ακυρώσεως — Προθεσμία — Έναρξη — 75 ημέρες από την κοινοποίηση της διοικητικής απόφασης στον αιτητή — Σύνταγμα — Άρθρο 146.3 — Σε περίπτωση αμφιβολιών η σχετική συνταγματική διάταξη ερμηνεύεται προς όφελος του διοικουμένου.

5

Οργανισμοί Δημοσίου Δικαίου — Αρχή Λιμένων Κύπρου — Υπάλληλοι — Περικοπή αποδοχών υπαλλήλου — Κατά πόσο η Διοίκηση νομιμοποιείται να απαιτήσει επανάκτηση αποδοχών που κατέβαλε σε λειτουργό της από λάθος ή πλάνη — Ποίες οι βασικές προϋποθέσεις.

10

Γενικές Αρχές Διοικητικού Δικαίου — Αρχή της χρηστής διοίκησης — Ανάζητηση από τη Διοίκηση αχρεωστήτως καταβληθέντων χρηματικών ποσών κυρίως εις τους δημοσίους υπαλλήλους και συνταξιούχους — Εφαρμοστέες αρχές.

15

Ο αιτητής, Μηχανικός Ρυμούλλκου στην Αρχή Λιμένων Κύπρου κατατάγηκε από λάθος σε υψηλότερη μισθολογική κλίμακα, με αποτέλεσμα να εισπράξει από μισθούς και αποζημίωση υπερωριακής εργασίας συνολικό ποσό ΛΚ3.416,92 πέραν των αποδοχών που θα είχε αν κατατασσόταν στη σωστή μισθολογική κλίμακα. Το λάθος επανορθώθηκε και οι καθ' ων η αίτηση ζήτησαν αποπληρωμή του πιο πάνω ποσού με δόσεις που θα παρακρατούσαν από τις μηνιαίες απολαβές του. Με την παρούσα προσφυγή ο αιτητής αμφισβητεί το δικαίωμα των καθ' ων η αίτηση να λάβουν την επίδικη απόφαση.

20

25

Οι καθ' ων η αίτηση ήγειραν τις ακόλουθες προδικαστικές ενστάσεις:

1. Η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη. 5
2. Ο αιτητής στερείται εννόμου συμφέροντος αφού αποδέκτηκε ανεπιφύλακτα την υπό κρίση πράξη.

Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε τις προδικαστικές ενστάσεις και αποφάνθηκε ότι από τα σχετικά στοιχεία, δεν προκύπτει κοινοποίηση προς τον αιτητή ή πλήρης γνώση του ζητήματος σε χρόνο που να καθιστά την άσκηση της προσφυγής εκπρόθεσμη. Επίσης ότι η προδικαστική ένσταση υπ' αρ. 2 ανωτέρω δεν τεκμηριώθηκε απ' τους καθ' ων η αίτηση.

10

15

Το Ανώτατο Δικαστήριο αποδέκτηκε την προσφυγή και αποφάνθηκε ότι:

1. Βασικές προϋποθέσεις για ανάκτηση των επίδικων αποδοχών είναι η τήρηση των κανόνων της χρηστής και εύρυθμης διοίκησης από το αρμόδιο όργανο, η ενοχή του αιτητή για δόλο ή απάτη και η μη αποδοχή των υπηρεσιών του. 20
2. Στην παρούσα περίπτωση ο αιτητής δεν ενήργησε με δόλο ή απάτη και πρόσφερε τις υπηρεσίες που συνεπάγεται η θέση, οι οποίες και έγιναν αποδεκτές. 25
3. Η ανάκτηση του επίδικου ποσού τέσσερα χρόνια μετά από την ανακάλυψη του λάθους, αντίκειται προς την αρχή της χρηστής διοίκησης. 30

Η προσφυγή επιτυγχάνει χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

35

Liveri v. Republic (1981) 3 C.L.R. 398,

Kantziats v. Ministry of Interior (1982) 1 C.L.R. 606.

Προσφυγή.

40

Προσφυγή εναντίον της απόφασης της Αρχής Λιμένων Κύπρου με την οποία ζητήθηκε από τον αιτητή η αποπληρωμή του ποσού που είχε εισπράξει ένεκα της εκ λάθους κατάταξης του

στη μισθολογική κλίμακα Α10.

Α. Σ. Αγγελίδης, για τον Αιτητή.

5 Ν. Παπαευσταθίου, για την Καθ' ης η αίτηση.

Cur. adv. vult.

10 ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Η υπόθεση θίγει ένα λεπτό και συνάμα ενδιαφέρον ζήτημα σχετικά με τη νομιμότητα περικοπής των αποδοχών υπαλλήλου. Νομίζω πως το θέμα δεν απασχόλησε τη νομολογία μας, τουλάχιστο η πτυχή που εξετάζεται εδώ.

15 Ο αιτητής υπηρέτησε για ένα διάστημα στο Τμήμα Λιμένων του Υπουργείου Συγκοινωνιών και Έργων ως Μηχανικός Ρυμουλκού. Η πρόσληψή του έγινε το Μάρτιο του 1974. Αργότερα, το 1977, αποδέχθηκε τη μετακίνηση και ένταξή του στον καθού η αίτηση Οργανισμό. Είχε τοποθετηθεί στη θέση Μηχανικού Ρυμουλκού 2ης τάξης. Ας σημειωθεί διευκρινιστικά ότι κατά την
20 περίοδο αυτή πραγματοποιήθηκε η μετάταξη των υπαλλήλων του Τμήματος Λιμένων στον Οργανισμό. Η μετάθεσή τους υλοποιήθηκε σύμφωνα με τη σχετική πρόβλεψη των διατάξεων του άρθρ. 35 του Νόμου περί Οργανισμού Λιμένων Κύπρου αρ. 38/73 και των μετέπειτα τροποποιήσεων που υπέστη.

25 Το 1982 ο Οργανισμός προέβη σε αναδιοργάνωση των υπηρεσιών του, διαδικασία που συνεπαγόταν και αξιολόγηση των οργανικών του θέσεων. Ο αντίκτυπος στον αιτητή ήταν να ενταχθεί αναδρομικά από 1/1/80 στη θέση Μηχανικού Ρυμουλκού 1ης τάξης. Οι περί Σχεδίων και Όρων Υπηρεσίας Κανονισμοί της Κ.Δ.Π. 317/82 του Οργανισμού περιέχουν ειδικές εξομοιωτικές διατάξεις των όρων αμοιβής των υπαλλήλων του Οργανισμού και των δημοσίων υπαλλήλων (Καν. 1 του Μέρους IV αυτών). Για τη μισθολογική εξέλιξή τους γίνεται πρόβλεψη στον
30 Πίνακα Δ των Κανονισμών.

35 Είναι αμοιβαία αποδεκτό ότι ο αιτητής, που είναι κάτοχος διπλώματος Μηχανικού τρίτης τάξης μηχανών εσωτερικής καύσης, έπρεπε να είχε τοποθετηθεί μισθολογικά στις κλίμακες Α8 και Α9. Οι κλίμακες Α8 και Α10 ισχύουν μεν για την ίδια θέση, αλλά έχουν εφαρμογή μόνο στην περίπτωση των υπαλλήλων που διαθέτουν δίπλωμα Μηχανικού Α ή Β ή άλλο ισοδύναμο προσόν που, ομολογουμένως, δεν κατείχε ο αιτητής (βλέπε Πίνακα Δ Καν. 5 (2)). Ο Οργανισμός, από απροσεξία ή καλόπιστο

λάθος - αυτό ισχυρίζεται - κατέταξε τον αιτητή στις κλίμακες Α8 με Α10. Όταν ανακαλύφθηκε το λάθος ο αιτητής ήδη είχε εισπράξει (λόγω κατάταξης στην κλίμακα Α10) από μισθούς και αποζημίωση υπερωριακής εργασίας συνολικό ποσό £3,416.92 πέραν των αποδοχών που θα είχε αν τον κατέτασσαν σωστά στη μισθολογική κλίμακα Α9. 5

Το λάθος επανορθώθηκε. Η ορθή κατάταξη στην Α9 έγινε από 1/7/88. Όταν ενημερώθηκε, ο αιτητής την αποδέχθηκε. Η νομιμότητα της πράξης αυτής δεν αμφισβητήθηκε. Ορθά διότι όπως παρατηρεί ο καθηγητής Π. Δ. Δαγτόγλου "Γενικό Διοικητικό Δίκαιο" Β' έκδοση, 1984, σελ. 169: 10

"Είναι όμως νόμιμη η διακοπή της πληρωμής για το μέλλον, γιατί η κατάσταση, που δημιούργησε η επί μακρό χρόνο καταβολή αχρεωστήτων αποδοχών δεν επιβάλλει τη συνέχιση της καταβολής τους, αφού κρίθηκε ότι ήταν λανθασμένος ο υπολογισμός τους." 15

(βλέπε επίσης αποφάσεις ΣτΕ 2513, 2514/73 και 1810/74.) 20

Ακόμη θα μπορούσε να λεχθεί ότι μια τέτοια λύση δεν αντίκειται στις γενικές αρχές που διέπουν την ανάκληση διοικητικών πράξεων. (ΣτΕ 2513, 2514/73, ανωτέρω). 25

Αυτό που αμφισβητείται έντονα είναι πότε ακριβώς ο αιτητής έλαβε γνώση της απόφασης του Οργανισμού να ζητήσει αποπληρωμή του παραπάνω ποσού με δόσεις, που θα παρακρατούσε από τις μηνιαίες απολαβές του. Ο χρόνος είναι ζωτικής σημασίας διότι στο στοιχείο αυτό στηρίζεται η προδικαστική ένσταση του καθού ότι η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη. 30

Γι' αυτό επιβάλλεται η εξέταση των σχετικών γεγονότων. Σε ένορκη κατάθεση ο ανώτερος λογιστής του Οργανισμού κ. Δ. Φελλάς λέγει ότι ο αιτητής πληροφορήθηκε (αυτή τη λέξη χρησιμοποιεί) για την απόφαση στις 20/1/89. Εξυπακούεται ότι αυτό έγινε προφορικά, διότι αμέσως μετά προσθέτει πως στο τέλος του ίδιου μήνα ενημερώθηκε και εγγράφως, εννοώντας με αυτό την αναλυτική μισθολογική κατάσταση που του απεστάλη, στην οποία φαίνεται για πρώτη φορά και η παρακράτηση ποσού £341. 35 40

Είναι γεγονός ότι στις 2/2/89 ο αιτητής έγραψε, μέσω του δικηγόρου του, διαμαρτυρόμενος για την αφαίρεση (παράρτημα 7). Ο Οργανισμός απάντησε με επιστολή ημερ. 11/2/89 (παράρ-

5
 10
 15

τημα 8). Στην ένορκη δήλωσή του ο αιτητής παραδέχεται ότι αποδέχθηκε ένταξή του στην ορθή κλίμακα από 1/7/88, αλλά προσθέτει πως ουδέποτε τέθηκε θέμα επιστροφής του επίδικου ποσού ή ότι ο ίδιος συμφώνησε ποτέ σε οποιαδήποτε διευθέτηση για συμψηφισμό ή αποπληρωμή του. Και καταλήγει στη μαρτυρία του ότι δεν γνώριζε το λόγο αποκοπής του μισθού του, που του αποκαλύφθηκε για πρώτη φορά με το παράρτημα 8.

10
 15

Είναι η εισήγηση του κ. Παπαευσταθίου ότι ο αιτητής γνώριζε για την απόφαση προ της 31/1/89 και επομένως η προσφυγή, ημερομηνίας 27/4/89, κατατέθηκε μετά τη λήξη της συνταγματικής προθεσμίας των 75 ημερών. Η απάντηση του Οργανισμού - συνεχίζει η εισήγηση - ήταν απλώς βεβαιωτικού χαρακτήρα και δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η προθεσμία της αίτησης για ακύρωση άρχισε από 11/2/89 ή από το χρόνο λήψης της επιστολής αυτής.

20
 25
 30

Θα πρέπει προκαταβολικά να τονισθεί πως η απόφαση για διεκδίκηση του ποσού ως καταβληθέντος αχρεωστήτως και η περιοπή του από τις αποδοχές του αιτητή δεν έχει προσκομιστεί. Δεν είναι γνωστό πότε ακριβώς λήφθηκε. Ούτε ο κ. Φελλάς μας διαφωτίζει. Στη μαρτυρία του δήλωσε ότι την απόφαση πήρε ο Γενικός Διευθυντής του Οργανισμού στον οποίο ο ίδιος και ο Οικονομικός Διευθυντής ανέφερε την περίπτωση. Πέραν τούτου από το περιεχόμενο του παραρτήματος 7 δεν προκύπτει πλήρης γνώση. Η επιστολή του αιτητή μιλά για αυθαίρετη αποκοπή ποσού £341 και ζητά να μάθει το λόγο της αποκοπής για να μπορεί ενδεχομένως να αποταθεί στο δικαστήριο για θεραπεία. Η απάντηση - παράρτημα 8 - είναι η μόνη έγγραφη κοινοποίηση που περιέχει τις λεπτομέρειες της απόφασης και την αιτιολογία της. Από τα στοιχεία δεν προκύπτει κοινοποίηση προς τον αιτητή ή πλήρης γνώση του ζητήματος σε χρόνο που να καθιστά την άσκησή της υπό κρίση προσφυγής εκπρόθεσμη.

35
 40

Εξάλλου είναι νομολογιακό αξίωμα ότι σε περίπτωση αμφιβολιών η σχετική συνταγματική διάταξη (άρθρ. 146.3), που για το σκοπό αυτό ερμηνεύεται στενά, εφαρμόζεται προς όφελος του διοικουμένου. Ιδιαίτερα εδώ που η απόφαση επηρεάζει τις αποδοχές του υπαλλήλου και συνακόλουθα τη διαβίωσή του. **Λιβερός ν. Δημοκρατίας** (1981) 3 Α.Α.Δ. 398 στην οποία αναφέρονται και προγενέστερες αποφάσεις. Έπεται ότι η επιστολή της 11/2/89 δεν αποτελεί πράξη πληροφοριακής φύσεως γιατί, σύμφωνα με τα ευρήματά μου, ο αιτητής δεν είχε γνώση της απόφασης πριν από τη λήψη της.

Προτού αφήσω το θέμα θα αναφερθώ σε μια άλλη προκαταρ-

τική ένσταση ότι η αίτηση είναι απαράδεκτη γιατί ασκήθηκε χω-
ρίς έννομο συμφέρον. Και τούτο επειδή ο αιτητής αποδέχθηκε
ανεπιφύλακτα την υπό κρίση πράξη. Πρέπει να ειπωθεί ότι το
σημείο αυτό δε θίγεται περαιτέρω κατά τη συζήτηση. Εν πάση πε-
ριπτώσει τίποτε δεν υπάρχει που να τεκμηριώνει τον ισχυρισμό. 5
Ούτε ο κ. Φελλάς προχώρησε στη μαρτυρία του να ισχυριστεί
συναίνεση ή συγκατάθεση εκ μέρους του αιτητή. Όλες οι προδι-
καστικές ενστάσεις απορρίπτονται.

Αυτό με φέρνει στην εξέταση της ουσίας. Προτού εκθέσω τις 10
απόψεις των διαδίδων θεωρώ σκόπιμη την εξής παρατήρηση. Η
υπό κρίση διαφορά έχει διοικητική υφή γιατί στη σχέση υπαλλή-
λου και νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου κυριαρχεί το
εξουσιαστικό στοιχείο και κατ' ανάγκη ανακύπτει ζήτημα νομι-
μότητας της πράξης. Δεν είναι χρηματική διαφορά η οποία υπά- 15
γεται στην αρμοδιότητα των τακτικών πολιτικών δικαστηρίων.
Τη γνώμη αυτή υποστηρίζει με σαφήνεια η απόφαση **Καντζιάς
ν. Δημοκρατίας** (1982) 1 Α.Α.Δ. 606. Χρήσιμη αναφορά μπορεί
να γίνει και στον Τσούτσο "Διοίκησης και Δίκαιον" σελ. 169. Ο
Κυριακόπουλος "Ελληνικόν Διοικητικόν Δίκαιον" Μέρος Γ, 20
σελ. 260 και 261 διατυπώνει τον κανόνα ως εξής:

"Η απόφασις (περικοπής αποδοχών) είναι εκτελεστή διοικη-
τική πράξις και, ως τοιαύτη, δύναται να προσβληθή παρά του
υπαλλήλου ενώπιον του Σ.τ.Ε δι' αιτήσεως ακυρώσεως. Γε- 25
νομένης δεκτής της προσφυγής ταύτης, η ακύρωσις της απο-
φάσεως του υπηρεσιακού συμβουλίου υποχρεοί την αρμο-
διαν αρχήν εις απόδοσιν του περικοπέντος ποσού εκ του μι-
σθού του υπαλλήλου."

Ο κ. Αγγελίδης υπέβαλεν ότι υπό τις περιστάσεις η αναζήτη-
ση των καταβληθέντων ποσών προσκρούει στις αρχές της χρη-
στής διοίκησης. Η αξίωση θα ήταν επιτρεπτή μόνο ύστερα από
πειθαρχική δίωξη που κατέληξε σε επιβολή ποινής, αλλά δεν εί-
ναι η περίπτωση εδώ. Ο κ. Παπαευσταθίου υποστήριξε πως η αί- 35
τηση πρέπει να απορριφθεί για δύο λόγους: (1) Ο αιτητής δεν
ενήργησε καλόπιστα ή δεν έλαβε καλόπιστα τις αποδοχές της
ψηλότερης κλίμακας. Υπόβαθρο του επιχειρήματος είναι ο συλ-
λογισμός ότι ο αιτητής, που γνώριζε ποία προσόντα είχε, όφει-
λε να γνωρίζει την αντίστοιχη κλίμακα του σχεδίου υπηρεσίας 40
που καθόριζε τη μισθοδοσία του. Σύμφωνα με την εισήγηση η
απόληψη μεγαλύτερου μισθού για μακρά περίοδο δείχνει έκδη-
λα την κακή του πίστη. Η απάντηση της άλλης πλευράς στο ση-
μείο αυτό είναι ότι αν ο Οργανισμός καταλόγιζε υπαιτιότητα

στον αιτητή είχε καθήκον να του δώσει συνάμα την ευκαιρία να ακουσθεί, πριν πάρει τη δυσμενή γι' αυτόν επίδικη απόφαση. Η δε παράλειψη οδηγεί σε ακυρότητα. (2) Οι δυσμενείς οικονομικές επιπτώσεις, που θα ήταν δυνατό να αποτελέσουν δικαιολογητική βάση για επιτυχία της αίτησης, δεν υφίστανται στην παρούσα περίπτωση. Το ποσό δεν αποκόπηκε δια μιας, αλλά θα αφαιρεθεί με 10 ίσες μηνιαίες αποκοπές. Η διαφοροποίηση στό φόρο εισοδήματος, σε συνδυασμό με τα άλλα στοιχεία στη μισθολογική κατάσταση, περιορίζουν τον αντίκτυπο στο καθαρό εισόδημα του αιτητή.

Ο μισθός δημοσίου υπαλλήλου δεν θεωρείται αντάλλαγμα για τις υπηρεσίες του όπως στην περίπτωση των ιδιωτικών συμβάσεων εργασίας, αλλά παροχή για την αξιοπρεπή διαβίωσή του. Αυτή η τοποθέτηση στηρίζεται στη σωστή σκέψη ότι ο εργάσιμος χρόνος του υπαλλήλου είναι αφιερωμένος εξ ολοκλήρου στο δημόσιο, που με αυτόν τον τρόπο εξασφαλίζει την αριότερη λειτουργία των υπηρεσιών του. Το θέμα αναλύει ο Τσούτσος "Διοικήσεις και Δίκαιον σελ. 180, 181 και 184 ανωτέρω.

Λογική προέκταση της αντίληψης αυτής αποτελούν οι κανόνες που ρυθμίζουν το δικαίωμα της διοίκησης (και των δημοσίων οργανισμών) να αναζητήσουν αποδοχές που καταβλήθηκαν από λάθος ή πλάνη. Το δικαίωμα υπόκειται σε περιορισμούς. Βασική προϋπόθεση για ανάκτηση τους είναι ότι το αρμόδιο όργανο ενεργεί πάντοτε σύμφωνα με τις αρχές της χρηστής και εύρυθμης διοίκησης. Την ουσία του κανόνα εκφράζει με επιγραμματικότητα ο καθηγητής Δαγτόγλου στο παραπάνω σύγγραμμα, σελ. 169:

"Το Συμβούλιο της Επικρατείας, ήδη στα πρώτα χρόνια της λειτουργίας του, δέχθηκε ότι μετά πάροδο "μακρού χρόνου" (έστω και βραχύτερου του έτους), αναζήτηση αποδοχών που έλαβε υπάλληλος καλόπιστα δημιουργεί απρόβλεπτες γι' αυτόν οικονομικές συνέπειες που μπορούν να έχουν άμεση επιρροή στα μέσα διαβίωσης του και αντίκειται επομένως στην αρχή της χρηστής διοικήσεως."

Στην κρίνόμενη περίπτωση ο χρόνος που διέρρευσε μέχρι την ανακάλυψη του λάθους είναι 4 περίπου χρόνια. Στο μεταξύ το ποσό που συσσωρεύθηκε είναι σημαντικό σε βαθμό που μπορεί να επηρεάσει τις οικονομικές προοπτικές του αιτητή και τον προγραμματισμό του. Ιδιαίτερα αν ληφθούν υπόψη και οι άλλες αφαιρέσεις για τις υποχρεώσεις του.

Θα υπομνήσω στο σημείο αυτό το θέμα της κακοπιστίας, που έθιξε ο δικηγόρος του Οργανισμού στην αγόρευσή του, και το επιχείρημα που προβλήθηκε. Αυτό όμως δεν φτάνει. Ούτε ο κ. Φελλάς στη μαρτυρία του ούτε σε οποιοδήποτε στάδιο ο Οργανισμός επέρριψε μομφή για το τι συνέβη στον αιτητή. Δεν του καταλογίζεται απατηλή συμπεριφορά και δεν αποδείχθηκε δόλια ενέργεια από μέρους του. Περαιτέρω, φαίνεται ότι ο αιτητής πρόσφερε τις υπηρεσίες που συνεπάγεται η θέση, οι οποίες και έγιναν αποδεκτές. Τουλάχιστο δεν αποδείχθηκε το αντίθετο. Για τους λόγους αυτούς η προσφυγή πρέπει να επιτύχει.

Ισχυροποίηση της γνώμης μου παρέχει πιστεύω το εξής απόσπασμα πάλιν από το Τσούτσο "Διοικήσεις και Δίκαιον" σελ. 189:

"Η αρχή της χρηστής διοικήσεως έλαβεν ούτω γενικήν εφαρμογήν, προκειμένου περί αναζητήσεως αχρεωστήτως καταβληθέντων χρηματικών ποσών, κυρίως εις τους δημοσίους υπαλλήλους και συνταξιούχους, δικαιολογουμένην χάριν της προστασίας των προσώπων τούτων απο ενδεχομένων απροσδοκίων απαιτήσεων, αίτινες θα απετέλουν δι' αυτά αιφνιδιασμόν και ανατροπήν του οικονομικού των ισοζυγίου. Η νομολογιακή αυτή λύσις επεβεβαιώθη προσφάτως. Εξ άλλου, εφ' όσον ο υπάλληλος προσέφερεν υπηρεσίαν γενομένων αρμοδίως αποδεκτήν, δεν δύναται η Διοίκησις να προβή εις όψιμον αναζήτησιν των αποδοχών επί τω λόγω ότι η υπηρεσία αυτή ουχί νομίμως διηνύθη. λ.χ. μετά την κατάληψιν του υπαλλήλου υπό του ορίου ηλικίας: 1466/54, ή διότι δεν είχε τοποθετηθή ούτος νομίμως εις την εις την ην υπηρετεί θέσιν: 1840/61."

Η επίδικη απόφαση ακυρώνεται σύμφωνα με το άρθρ. 146.4 (β). Δεν επιδικάζω έξοδα.

Η προσφυγή επιτυγχάνει χωρίς έξοδα.